

LBRIS

We know
books

MARIAN COMAN s-a născut în 1977 la Mangalia. A trăit, însă, o lungă perioadă la Brăila, unde a fost jurnalist în presa scrisă și televiziune. Este laureatul mai multor premii naționale dedicate literaturii F&SF și al unui premiu al Convenției Europene de Science-Fiction. A scris scenariile benzilor desenate *Harap Alb continuă* (HAC!BD, 2012–2017) și *Timerețe fără bătrânețe* (HAC!BD, 2015–2016), volumele *Nopti albe, zile negre* (Tritonic, 2005), *Testamentul de ciocolată* (Tritonic, 2007), *Teoria flegmei. Apel la mitocănie* (Tritonic, 2008), *Fluviul Șoaptelor* (HAC!BD, 2015; n'atorul/Nemira, 2026, ed. a II-a, revizuită și adăugită), *Furia Oarbă* (HAC!BD, 2017; n'atorul/Nemira, 2026, ed. a II-a, revizuită și adăugită), *Omulețul din perete și alte povestiri fantastice* (n'atorul/Nemira, 2019; 2023, ed. a II-a, revizuită și adăugită), *Ultima carte* (n'atorul/Nemira, 2024), *Tristețea Zeilor* (n'atorul/Nemira, 2026) și scenariul romanului grafic *TFB* (HAC!BD, 2016), iar povestirile sale au fost incluse în numeroase antologii. În 2018, s-a alăturat echipei Editurii Nemira, unde coordonează imprimul Armada, dedicat literaturii SF, Fantasy și Thriller, dar și producția de audiobook-uri. În prezent, locuiește în București și este membru PEN Club România și *Science Fiction & Fantasy Writers Association* (SFWA).

A
n'atorul
ficțiune

Marian Coman

Fluviul Șoaptelor

seria **Haiganu**

cartea întâi

cu ilustrații de

Andrei Moldovan

Ediție revizuită și adăugită

A
n'atorul

Cuprins

Prolog.....	11
-------------	----

PARTEA I

1. Vocile.....	15
2. Evadarea.....	23
3. Furie Oarbă.....	31
4. Armata Orfanilor.....	39
5. Vremea dezghețului.....	49
6. Foamea.....	59
7. Căutări.....	71

PARTEA A II-A

8. Întâlniri.....	85
9. Răni deschise.....	97
10. Mână Scurtă.....	109
11. Străluciri.....	121
12. Tristețea zeilor.....	131

PARTEA A III-A

13. În genunchi.....	143
14. Lumini și umbre	153
15. Dorințe	163
16. Până-la-capăt.....	173
17. A venit timpul	185
18. Urma Profetului.....	195
19. Biciul cel lung.....	207
20. Sânge.....	219

PARTEA A IV-A

21. Umbre.....	229
22. Rătăcirii.....	241
23. În întuneric.....	251
24. Pietre vii și moarte.....	259
25. Dincolo și dincoace	273
Epilog	285
<i>Nota autorului</i>	291

Seria HAIGANU:*Fluviul Șoaptelor**Furia Oarbă**Tristețea Zeilor*

Prolog

În fața furtunii de praf, muntele părea un pitic.

Profetul privea de la distanță, din șaua antilopei sale, și se gândea că norul acela, de două ori mai înalt decât marele Korganon și fără capăt de-a lungul zării, avea să se strecoare prin fiecare crăpătură și să murdărească odăile călugărilor, să îngrozească vitele din grajduri, să culce la pământ tufele de lavandă, să umple aerul cu uscăciune. Norul de praf părea un zid portocaliu, de neoprit, ori un lac murdar în care lumea se scufunda încet, așa cum se scufundă un dumaticat de pâine într-o cană cu ceai.

Veșmintele profetului fluturau sub bătaia din ce în ce mai aprigă și mai rece a vântului și, după ce bărbatul și-a umezit buzele, primele fire de nisip i-au scrâșnit în dinți.

În câteva clipe, cel mai mare templu al lumii avea să fie înghițit de praf.

— Deșertăciune. Deșertăciune în deșert, a murmurat el.

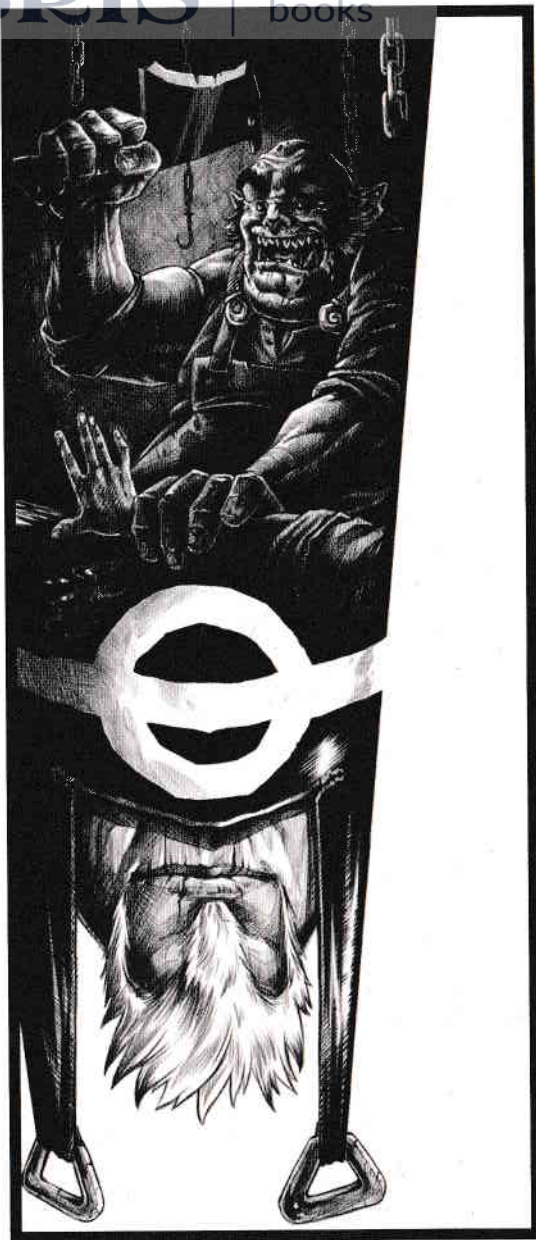
Un praf amar i s-a strâns pe limbă și i-a înăbușit glasul.

Profetul și-a întors antilopa și a lovit-o ușor, îndemnând-o să lungească pasul. O dată și încă o dată, să gonească repede, mai repede, către primele orașe și chiar mai departe, în micile regate ori în Imperiu, dincolo de Brâul de Piatră, să spună ceea ce i-a arătat făptura de fum, să le vorbească oamenilor despre zeul cel nou, despre Zeul Osândit, despre zeul cu un singur ochi, zeul care le colindă lumea, singurul de la Neris încoace care pășește în carne și oase pe pământ.

S-a gândit că norul acela vine după el, că un demon ori un balaur e supărat și încearcă să oprească profeția și, privind în spate, chiar i s-a părut că norul întinde două brațe și că are chip de fiară, că șuieră și că hârâie, ba i-a auzit și dinții clănțănind, dinții din praf și din vânt. Căci două fulgere au brăzdat cerul plecând din norul de praf, iar bubuiturile din urma lor l-au speriat și l-au făcut să tremure.

Și-a înghiontit și mai tare antilopa, în vreme ce norul de praf mușca aproape, din ce în ce mai aproape.

PARTEA I

1. Vocile

Zis-au unii și scris-au alții că un oarecare Dekibalos, om de neam necunoscut și de purtare învăluită în ceață, ar fi primit de la mai-marii Giradrigasului dregătorie mică și învoire să strângă pruncii rămași orfani din urgie, din boală, din război și din neorânduială. Și că, purtând straie curate și blazonul milostivirii în piept, ar fi jurat că le va da hrană și acoperiș, rost și învățătură, iar cei de la cetate l-au crezut.

Dar să nu fim grabnici a crede pe cei ce strâng copii și cer tăcere în schimb.

Căci zvonurile, precum șerpii prin iarbă, umblă și mușcă. Și se spune că la hotarul cel uscat, unde-i fortul lui Dekibalos ridicat din lut, stuf și lemn putred, nu se aud glasuuri de prunci jucându-se, ci scâncete de osteneală și oftat de oase tinere. Se spune că acei copii sunt puși la muncă grea,

la săpături, la prășit ori trimiși încolo și-ncoace să cerșească pită și să fure din pungile celor milostivi.

Mai spun și cei ce-au trecut pe acolo, neguțători ori călători rătăciți, că în curtea aceluia fort se văzură uneori jocuri ciudate, întâmplări necurate și bătăi necruțătoare. Și că unii prunci n-au mai fost zăriți nicicând ieșind pe porțile acelea groase, păzite de dulăi și de juni înarmați ce nu poartă privirea în ochii celor mari.

Iar dacă cineva a îndrăznit a întreba, a cerceta ori a îndoi rânduiala, i s-a spus că totul e sub oblăduire, că Dekibalos are brisov și pecete și că nimeni nu poate pătrunde în ale sale fără voia Giradrigasului.

Așa stau lucrurile la arătare. Dar sub arătare e putregai. Și fie că a fost vorba de pungi umplute cu galbeni, fie de alte pricini mai întunecoase, cei ce se cuvin a vedea aleg să-și acopere ochii. Și cei ce se cuvin a grăi aleg să-și muște limba.

Să scriu mai mult nu îndrăznesc. Cine are minte, să cerceteze. Căci fumul se arată unde-i foc. Și plânsul pruncilor nu vine din milă, ci din durere.

Giradrigas, rânduiala celor ce sunt, cronică scrisă de mâna lui Andir cel Tăcut în anul 491.

Haiganu

Toate celelalte or să vină.

Aruncă toate pietrele și cântărește fulgii.

*Nu podoabele sunt importante,
cât măduva din oasele sufletului.*

Iar apa care curge nu se mai întoarce.

Mii. Mii de șoapte. În fiecare secundă, neobosite, de nestăvilit. Ca o apă. Ori ca un popor de greieri ce aleg să cânte în același timp. Mii. De câte ori nu-și acoperise Haiganu urechile urlând, poruncind ori implorând să se facă liniște? De câte ori nu așteptase Haiganu un răspuns la întrebările pe care le arunca acolo, în mijlocul fluviului de șoapte, ca pe o momeală într-un cârlig de pescuit? Dar nu, niciodată nu primise răspuns. Vocile nu știau să asculte, nu știau să răspundă. Fluviul curgea mai departe, învolburat de cuvinte, întunecat și rece. Haiganu smulgea uneori o singură voce din mulțime și o asculta cu atenție. În fundal, Fluviul Șoaptelor continua să murmure. Parcă mai liniștit. Parcă mai puțin răutăcios. Parcă mai înțelegător. Și așa reușea să adoarmă, cu o singură voce în minte și cușma trasă pe față. O singură voce. De regulă una joasă, gravă: un vraci ce-și rostea rugăciunile către Derzelas ori o femeie ce-și mângâia copilul bolnav și o implora pe Kotys ori pe sora sa, Bendis, să-l țină în viață. Erau voci calde, liniștitoare. Voci care te lăsau să adormi.

Erau și zile când Haiganu se păcălea. Fie rugăciunile vra-
ciului se transformau în blesteme înfiorătoare, fie alintul
femeii în urlete disperate. Haiganu arunca atunci vocea
în fluviu și, înghițind-o, miile de șoapte reveneau parcă
mai puternice, mai răutăcioase, mai obositoare. De parcă
s-ar fi rupt un stăvilar, iar valul uriaș cădea acum peste
mintea lui, înecând-o.

Se săturase demult să fie departe de cei asemenea
lui. El, unul dintre Cei Mari, silit să se târască prin-
tre cei mici.

Fiindcă trecuseră veacuri de când Pleistoros îl arun-
case aici și aveau să mai treacă alte veacuri fără ca
Haiganu să-l ierte. La sfârșitul timpului de va fi, în cel
din urmă ev, în cea din urmă clipă și tot va fi să-l întâl-
nească. Și atunci, în momentul acela, înainte ca toate
cele ce sunt să nu mai fie, Haiganu avea să-și adune
toată furia strânsă în zilele de nedreaptă osândă și să-l
lovească cu ea pe Pleistoros în așa fel încât tot ce a în-
durat să fie răzbunat.

Se trezea cu gândul ăsta în fiecare dimineță și, dese-
ori, tot așa, încerca să adoarmă cu el în minte.

Zourazi

Închis într-un grajd, cu lanțuri la picioare, Zourazi tre-
mura. Era umezeală și frig, iar fierul ce-i strângea gleznele
îi căscase răni adânci în carne.

Nu avea mai mult de nouă primăveri, însă-i părea că
petrecuse deja o veșnicie în grajdul lui Dekibalos. Adică
într-o încăpere din lemn, pământ și stuf în care erau în-
grămadite animalele stăpânului: câteva zeci de copii pe
care Dekibalos îi folosea după cum credea de cuviință.
Pentru muncă, pentru poftele trupești, pentru sacrificiu,
pentru raiduri ori chiar pentru mâncare.

În unele nopți, când scâncetele celorlalți copii nu-i dă-
deau pace și-i frângeau somnul, Zourazi își ducea mâinile
la tâmplă, se încrunta și o liniște fără cusur lua în stăpânire
totul. Bezna părea deodată mai moale și parcă nici nu mai
trebuia să respire. Durerea și lanțurile de la picioare păreau
să dispară, iar băiatul putea pași bătând prin beznă.

— Hei! E cineva aici? șoptea Zourazi și, pe măsură ce
continua să meargă, îi părea că aude murmurul unei ape,
ca un râu ce curge peste pietre.

Dar nu, niciodată nu reușise Zourazi să ajungă pe ma-
lul apei. Niciodată, de când își chema liniștea, nu găsise
râul, oricât de mult îi păruse că s-a apropiat. Ori mâna lui
Dekibalos, înfiptă adânc în gâtul sau în umărul său, ori
șuturile celorlalți copii îl scoteau din căutările lui întune-
cate, direct în frigul dimineții.

— Nu mai poți, Zourazi? tuna uneori Dekibalos.
Să-mi spui dacă nu mai poți, fiindcă Pleistoros își așteaptă
ofranda. Iar sângele tău e la fel de bun ca oricare altul.
Poate chiar mai bun! Ești fiu de mag, zeii au scuipat în
venele lui taică-tău să-i dea putere. Ha! Ha! Ha! Poate că
zeii își vor saliva înapoi, de vreme ce tătâne-tău și-a în-
călcat jurământul și-a zămislit copii.

— Hei! E cineva aici? șoptea Zourazi și, pe măsură ce continua să meargă, îi părea că aude murmurul unei ape, ca un râu ce curge peste pietre.

Haiganu

Fiecare păcat face coajă

*Nicio umbră nu-ți rănește privirea,
tot lumina-i mai periculoasă*

ca un zimbru cu aripi și ghimpi

Hei! E cineva aici

Haiganu a tresărit. Marginile cușmei i se întorseseră în somn, iar acum o geană de lumină îi scurma în ochi și mintea îi era inundată de gălăgia fluviului.

— *Hei! E cineva aici?*

Haiganu a pescuit vocea și a ascultat-o cu atenție. Un copil rătăcit, iar în viitorul acestuia a citit ceva ce i-a alungat oboseala într-o clipă.

— *Hei! E cineva aici?* a făcut din nou vocea ca un pește ce-și deschide, lipsit de vlagă, gura pe mal.

— *Sunt aici!* a murmurat mintea lui Haiganu, iar raza ce scurma în ochiul său s-a strecurat înlăuntru, luminând ca o lună plină valurile fluviului și malurile sale pustii.

Era blestemat. Blestemat să zacă aici, printre oameni și alte făpturi vremelnice, pe tărâmul făurit cândva de Neris.

Înainte ca Pleistoros, marele războinic, să-l arunce din ceruri, îi spusese tot ce avea să îl aștepte. Îi făgăduise că nu-și va găsi niciodată liniștea, că toate rugăciunile muritorilor, pe care până atunci nu pusese niciun preț, îi vor răsună în minte. Toate rugile, toate vocile și toate gândurile lumii. Iar Pleistoros își ținuse făgăduiala.

2. Evadarea

*Și fost-a iarnă grea în Vardazur, cu viforniță ne-
spusă și zăpadă albă cât omul, iar lumea părea ținută
în suflare, neclintită și tremurătoare sub jugul frigului
și al osândeii.*

*Întru acel ceas de pierzanie, ieși din muntele cel bătrân
Haiganu, Cela ce fusese pus spre pedeapsă și umilință, cu
rânduială din mâna lui Pleistoros, Zeul cel războinic și
neînduplecat.*

*Și nu se știe ce i-a fost șoptit ori ce taină i-a fost stre-
curată în sân, dar zic bătrânii și cei ce mai știu a asculta
muntele că a văzut Osânditul un fulg topindu-se în
palmă și c-a cunoscut acolo o voce de prunc, slabă, însă
arzătoare, strigând către Cer. Și cunoscu că nu i se mai
cade a zăcea în întunecime, ci a păși întru lume, ca să se
împlinească cele ascunse.*

Și așa fu: Haiganu, Cel cu un singur ochi, ieși din văgăuna pietrei și pașii săi clătinară văzdubul. Iar piatra, ce-l adăpostise mulți ani și multe lacrimi, se deschise singură, cu sunet greu, ca o ușă de mormânt.

Și n-a rostit cuvânt, nici rugă, dar muntele s-a înclinat. Și focul din vatră s-a stins. Și umbrele s-au dat în lături.

Zis-au unii că ieșit-a un zeu. Alții zic că ieșit-a un blestem.

Iar eu, Zibelthiurdos cel păcătos, scriu numai că ieșit-a o Judecată.

Despre ieșirea lui Haiganu din pustietățile stâncii,
scrisă de smeritul Zibelthiurdos din Karsa,
din porunca Reginei
și spre tainică păstrare.

Zourazi

Ningea de patru zile și, strânse în pielea ruptă și înghețată a încălțărilor, picioarele lui Zourazi ar fi țipat de durere, dacă ar fi putut.

De dimineață, Dekibalos îi dezlegase pe toți și le poruncise să curețe curtea și să facă poteci prin zăpada ce amenința să-i îngroape.

— N-aveți decât să încercați să fugiți! tunase Dekibalos înainte să le desfacă încuietorile de la glezne. Nici câinii n-o să-i trimit după voi pe-așa o vreme! O să vă rugați să vă găsească și să vă mănânce lupii, atât de ascuțit și rece e vântul prin părțile astea!

Și avea dreptate stăpânul. Chiar și așa, la adăpostul gardului de lemn ce încercuia fortul lui Dekibalos, vântul urlase toată noaptea. Însă acum era și mai rău: de parcă sufletele tuturor lupilor ce viețuiseră prin pădurile acestui țărâm goneau prin aer, viscolind zăpada și încercând să-și astâmpere foamea cu carnea lor. Zourazi aproape că auzea colții de gheață clănțănind când încercau să îl apuce.

Fortul rămăsese în spate, dar Dekibalos mințise: îi urmărea. Câinii lătrau, trăgând de sania stăpânului ori adulmecându-le pașii.

Zourazi nici nu voia să-și închipuie ce vor păți dacă vor fi prinși. Dekibalos se închina lui Pleistoros, neiertătorul, sângerosul zeu al războiului. Nimic nu l-ar îndupleca în caz că ar pune mâna pe ei.

— Mai repede! a țipat la Dida și la Titilă. Mai repede! a repetat mai mult pentru sine.

Fiecare pas înainte era o luptă. Cu vântul, cu zăpada, cu frigul, cu durerea.

— Hai mai repede! a auzit-o în spate pe Dida care-l încuraja pe Titilă.